

[Erik Eriksen.]

efter min Mening ved at blive taknemmelig for lidt.

Ved at se paa nærværende Lovforslag kan jeg ikke faa andet Indtryk, end at ogsaa Regeringen er kommet til det Resultat, at den kolossale Arbejdsløshed er noget, vi ikke kommer af med inden for en overskuelig Fremtid. En Kendsgerning er det i hvert Fald, at den Politik, der for Øjeblikket sidder til Højbords her i Landet, ikke har magtet at lægge Rammerne saaledes til Rette, at der blev Beskæftigelse til ledige Hænder inden for det private produktive Erhvervsliv, saaledes som ogsaa en Gang imellem en radikal Redaktør saa bønligt beder om skulde ske. Nej, nu gaar man ved forskellige Ændringer i bestaaende Love videre ad de hidtil fulgte Veje. Det private Initiativ, som efterhaanden er blevet støkket paa alle Leder og Kanter, men som formentlig er det eneste, der er i Stand til at formindske Arbejdsløsheden, faar Lov til at beholde sin beskedne, tilbagetrukne Tilværelse, og saa skrider vi da med dette Lovforslag til ny Udvidelse af Administrationen, mere Kontorstyre, en om sig gripende Centralisation.

Det kedelige ved det hele er blot dette, at Arbejdsløsheden trods alle Hymner til marxistisk Opfattelse stadig stiger, og det er derfor saare naturligt, at Venstre maa nære den dybeste Mistillid til Regeringens Beskæftigelsespolitik i det hele taget. Desuagtet har vi den højtærede Statsministers Ord ved en festlig Lejlighed, hvor den højtærede Minister stod flankeret af stigende Skatter, voksende Dyrtdid, voksende Arbejdsløshed, om, at her i Landet gik det godt. Man skal altsaa ikke paastaa, at Regeringen bliver bange for Skyggerne af sin egen Politik.

I Lovforslaget foreslaas, at der skal oprettes en Beskæftigelsescentral, der bl. a. skal være raadgivende for Socialministeren i beskæftigelsesmæssige Spørgsmaal. Rent bortset fra, at det utvivlsomt er paa sin Plads, at Regeringen begynder at søge Raad paa dette Omraade, nærer jeg ikke et Øjeblik Tvivl om, at det ogsaa her vil komme til at vise sig, at gode Raad er dyre. Endvidere skal der nedsættes et Beskæftigelsesudvalg, der skal skønne over, hvorvidt de forskellige Arbejder, som kan tænkes iværksat efter Loven, nu er egnede til Udførelse. Endelig foreslaas der i en anden Paragraf et Udvalg mere, som ogsaa skal være raadgivende for Ministeren, i dette Tilfælde angaaende de ganske unge arbejdsløses Forhold og Uddannelse.

Det bliver saaledes efterhaanden et temmelig indviklet Administrationsapparat, og jeg skal indrømme, at i denne Henseende kan der ikke bebrejdes Regeringen noget i Retning af manglende Foretagsomhed. Jeg er mere tilbøjelig til at tro, at det private Erhvervsliv og dermed Beskæftigelsen er stærkt paa Veje til at blive kvalt i den overhaandtagende Administration og Centralisation, vi efterhaanden kommer ind i. Men dertil kommer, at den her nævnte Forøgelse paa disse Omraader antagelig kun er en yderst beskedne Forløber for langt mere vidtrækkende Planer i Retning af det, som Arbejderbevægelsens Erhvervsraad med Borgmester P. Christensen i Spidsen kræver, nemlig intet mindre end Oprettelsen af et Ministerium mere, fordi, siger man, Beslutninger af Ministeriet og Institutioner, som øver Indflydelse paa Erhvervslivet, træffes ud fra snævre Interessensynspunkter, medens — jeg beder den højtærede Formand om Tilladelse til et ganske kort Citat — „Beskæftigelsen i Almindelighed og Erhvervslivets Omlægning og Udvidelse i Særdeleshed intet Steds er Genstand for embedsmæssig Undersøgelse og Klarlæggelse“. Med den Indflydelse, som de Kredse, der staar bag disse Udtalelser, er i Besiddelse af, tager man sikkert ikke meget fejl i, at der vil være langt mere, der skal følge efter.

For mig at se er det intet mindre end fantastisk, naar den socialdemokratiske Ordfører staar op her i Dag og fortæller, at det privatøkonomiske Samfund ikke magtede Opgaven. Hvorledes er det da gaaet? Hvorledes er det i Dag? For mig er det en helt urimelig Tanke, at flere Embedsmænd, flere Kontorer, flere Restriktioner og Reguleringer, flere Skranker og Hindringer for det private Erhvervsliv i det hele taget og eventuelt et Ministerium mere skulde betyde en Fordel. Jeg maa tværtimod være af den Opfattelse, at vi har alt for meget af dette, at vi skulde gaa den modsatte Vej, at vi skulde gaa til Decentralisation, at vi skulde løse de snærende Baand og derigennem komme væk fra den voldsomme Lagdeling af Erhvervene og ogsaa fra den kunstigt skabte Prisstigning, vi er inde under, med den deraf flydende Arbejdsløshed.

Saa langt vi er naaet frem, bekræftes det, forekommer det mig, at hele den regulerende, kontrollerende, importbegrænsende Politik og alt det, som direkte og indirekte flyder heraf, skaber Arbejdsløshed. Det hele bliver efterhaanden saa kunstigt og uholdbart, at der overhovedet ikke bliver Plads tilovers for jævn, sund Fornuft. Det, som har reel Interesse med Hensyn til